

Μιά γειτόνισσα μοδίστρα, παντρεμένη, παιδικός του έρωτας κάποτε, τόν λυπήθηκε και του έραψε μερικά όμοιομορφα σακκούλια από κάμποτο, μέ σουρά στο άπάνω μέρος. Αútός τά γέμιζε μέ ύπομονή, τά φορτωνόταν και έπαιρνε τούς δρόμους. 'Η μισή Πελοπόννησος τόν έμαθε έτσι: 'Ο Παναγιώτης.

Καμιά φορά στίς δημοσιές, μέσα στήν καλοκαιριάτικη ζέστη, οι άτσιδες όδηγοί τών φορτηγών σταμάταγαν, τόν άνέβαζαν δίπλα τους και γιά νά σπάνε πλάκα στή διαδρομή, του άνοιγαν χοντρή κουβέντα.

'Ακόμα και τά άλάνια στίς μικροπολιτείες πού διανυκτέρευε τόν πείραζαν. 'Άλλοτε του κρέμαγαν ντενεκέδες, άλλοτε κουρελόχαρτα και του έβαζαν φωτιά.

Δέχτηκε τά πάντα, όχι σά μοίρα -καλόκαρδα. 'Ίσως νά τό γλένταγε κι ό ίδιος από μέσα του.

Τό '57, στρατιώτης, κατέβαινα μέ άδεια από τή Μακεδονία και τόν τράκαρα στο 'Αργος, στίς «γυναίκες». Τούς πούλαγε σερνικοβότονο. Ειχαμε κάποια μακρινή συγγένεια έξ άγχιστείας και όταν μέ ειδε κοκίνισε. Θά κόντευε τότε έξηντάρης. Τό 1973 άποτραβήχτηκε όριστικά στο χωριό του. Είχε γεράσει πιά, τό φώς του είχε άρχισει νά θαμπώνει, τά πόδια του δέν τόν βάσταγαν νά κάνει τή γύρα όπως άλλοτε. Τόν περιμάζεψαν κάτι μικρανήψια του. Του έδιναν ένα πιάτο φαί και μιά από τίς νυφάδες του ζεμάταγε κάθε δέκα πέντε τή μοναδική άλλαξιά τά έσώρουχα. Γιά άνταμοιβή τούς έβασκε δυό τρείς γίδες πού είχαν στο κάτω.

Πέθανε τήν ίδια χρονιά τόν Αύγουστο μήνα. Είχε βγει έξω μέ τά ζωντανά, δίψασε, κάπου έσκυψε νά πιει σ' ένα λάκκο, γλιστρίσε -τέσσερα δάχτυλα νερό, και πνίγηκε.

ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Μάγειρος 'Εμπορικού Ναυτικού
55 έτών
όρφανός τελειώς, μηδέποτε νυμφευθείς
ζητεί σύζυγον ήθικών άρχων
οπιτίασα.

Σχετική προίκα εύπρόσδεκτος.

BLACK WIDOW

Μέ τήν Andrea τσακωθήκαμε πάλι.
Αφορμή ή ιεροτελεστία του Breakfast.
Αδύνατον αútή ή κοπέλα ν' άπαλλαγει
Από τήν άμερικάνικη νοοτροπία της.
Τρείς μήνες τό χειμώνα στήν Άρκαδία
Δέν τή διδάξαν τίποτα.

Νά πάει στο καλό.

CRESCENT LANE

Τό rub τής γειτονιάς έκλεισε όπως συνήθως στίς έντεκα παρά τέταρτο. 'Ημαστων πέντε 'Ελληνες και τρείς Ούγγάροι. Μήν έχοντας νά κάνουμε τίποτα καλύτερο άρχισαμε νά περπατάμε στους δρόμους σάν άδέσποτοι σκύλοι στο φεγγαρόφωτο. 'Ετσι φτάσαμε ως τήν άκρη τής πόλης. 'Εκει τό τοπίο έμοιαζε λίγο μέ σκηνικό βυθισμένο στή σιωπή. 'Εκτός από τά βήματά μας και τό φυλλορρόημα τών δέντρων στίς άλλες δέν άκουγότανε κανένας άλλος θόρυβος. Τότε ό Ρώμος σακατεμένος όπως ήταν από τόν υδράργυρο σταμάτησε κάποια στιγμή και κοιτάζοντας έκστατικά τή φθινοπωρινή ήμισέλινο ειπέ:

-Θέλω μιά φέτα πεπόνι.

Πέντε 'Ελληνες και τρείς Ούγγάροι: Παράφραση στίχου από ποίημα του Ρώμου Φιλύρα, γραμμένο στο φρενοκομείο.